

ALLEGRO CON FUOCO

JAIR DOMINGUEZ

JAIR DOMINGUEZ
ALLEGRO
CON FUOCO

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
PRIMERA EDICIÓ: MARÇ DEL 2023
© JAIR DOMINGUEZ, 2023
© COLUMNA EDICIONS, LIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.
AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA
ISBN: 978-84-664-3027-2
DIPÒSIT LEGAL: B. 1.739-2023
FOTOCOMPOSICIÓ: MOELMO

www.columnaedicions.cat

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

(INT. DESPATX - NIT

Som al despatx del DETECTIU. Decoració anys quaranta, pel·li de Philip Marlowe. Escriptori de fusta, telèfon, llum art-déco. Hi ha papers i arxivadors i una ampolla de whisky. Un desordre clarament estudiat.

El detectiu duu gavardina. És un home de quaranta llargs, sorrut, alt i fort. Estintolat a l'escriptori, treu un paquet de tabac de la butxaca i se l'acosta als llavis.

Sentim remor de fons, potser un tren. Música de saxo. El detectiu treu un zippo de la butxaca i encén la ci-

garreta. En fer la primera calada li agafa un atac de tos brutal.)

DIRECTOR

Talleu, joder.

(El detectiu segueix estossegant. Obrim pla per descobrir que som en un plató de cinema. El DIRECTOR fa que no amb el cap. L'OPERADOR DE CÀMERA es treu la gorra i es col·loca les mans a la cintura. Corredisses pel plató. Alguns elèctrics assenyalen un focus que pampallugueja. Entra una MAQUILLADORA per intentar adobar el detectiu, que continua estossegant.)

El detectiu és l'actor JOEL JOAN. Es recupera de l'atac de tos i s'adreça al director, resignat.)

JOEL

Ja et vaig dir que no fumo.

ALLEGRO CON FUOCO - II

DIRECTOR

Una calada, Joel! Collons, no et demano que et fotis un paquet! Una puta calada!

JOEL

Ara t'ho faré bé.

DIRECTOR(a algú de producció)

Porteu-li un puto got d'aigua a en Joel!

(El director renega en veu baixa. L'AJUDANT DE DIRECCIÓ, un home barbut amb pinta de motorista, apareix del no-res.)

AJUDANT DE DIRECCIÓ

Molt bé, nois. Deu minuts de pausa i ens hi posem un altre cop.

(En Joel surt del set mentre la maquilladora l'empaita. Passa entre l'equip de rodatge i arriba a un pas-

sadís. Allà hi ha un NEN OBÈS que se'l mira amb un mòbil a la mà.)

NEN OBÈS

Eh, Joel Joan! No ets tan bo com et penses!

JOEL (xiuxiuejant)

Calla la boca, puto gordo.

(En Joel creua algunes portes, totes iguals, i arriba a un lavabo. Es planta davant del mirall.)

—No ho acabo d'entendre. Vols dir que el detectiu és un actor?

—És una pel·lícula sobre una pel·lícula de detectius.

—Per què?

—I per què no?

—La gent no ho entendrà. T'agrada massa complicar-te la vida. No podries fer una pel·li de superherois?

—No tenim pressupost. Però podria fer una pel·li de superherois de baix pressupost i sense

efectes especials i amb els protagonistes vestits amb pijama. I fer que es passin dues hores i mitja asseguts en un bar parlant dels seus dimonis interiors. Vols que ho fem?

—Sempre amb aquesta punyetera demagògia teva.

—Quina demagògia? Ets tu el que diu que la gent no entendrà les meves pel·lícules. Escolta'm, som al segle XXI, la gent ja no s'espanta quan veu una locomotora anant cap a la càmera. La gent està preparada per entendre trames complexes. La gent va entendre *Tenet*.

—Ningú va entendre *Tenet*. Però estava ben feta i els actors eren bons.

—No eren bons però eren americans i vosaltres sentiu un tio parlant anglès i se us posa dura. Podem fer una pel·li de puta mare, un llargmetratge seriós, res de pel·lis de camperols collint fruita o de subnormals caminant pel bosc; una pel·li en català, amb un guió de veritat, amb actors professionals. Fer-ho bé i guanyar premis.

—Els productors no volen premis. Volen diners.

—Ja no es fan diners amb el cinema.

—Això només ho podem finançar amb di-

ners públics. Ara tens un nom, has guanyat el Lleó d'Or.

—És un os.

—Què?

—És un os d'or, el premi.

—M'és igual. El tema és que podríem fer-ho amb la Corporació. Et pagarien la pel·lícula sense llegir el guió.

—Ah.

—De quanta pasta estem parlant?

—La Regina va dir que em passaria el presupost avui.

—Però més o menys? Un milió? Cinc milions?

—Jo crec que seran dos i mig o dos vuit-cents.

—Ho poden pagar.

—Tot? No seria millor trobar dues o tres productores?

—Per què?

—Perquè no vull haver de dependre exclusivament d'aquesta gent. Vull tenir llibertat i poder contractar el meu equip. Imagina't que em fan treballar amb funcionaris. No puc fer una pel·lícula amb gent que plega a les cinc de la tarda. Vull poder treballar amb un director de fo-

tografia que no em demanarà la baixa si es fa mal al turmell. Treballar amb mòmies moribundes... No puc, David, necessito gent jove i valenta. Nanos mal pagats que treballin de sol a sol. Sempre ho he fet així i no he tingut mai problemes. M'estimo més un becari mig retardat que farà el que li mani que un vell podrit de la Corpo.

—A l'Helena se li mouen els mobles.

—Com?

—Diu que els mobles de la casa es mouen. Entra a una habitació i les cadires s'han mogut. O es troba el llit al mig del dormitori. Coses d'aquestes.

—Vaja.

—Fa mesos que li passa.

—I què?

—Què vols fer-hi? Ha acceptat que els mobles es mouen. Ja està. No pensa que sigui res paranormal, eh. No està boja. No creu en fantasmes. Els mobles es mouen i punt. Demanem alguna cosa per menjar?

—No tinc gana.

—I set?

—Sí.

—NOI. DOS GINTÒNICS. Escolta, i en Joel Joan?

—Què li passa?

—Es diu així a la pel·li o és en Joel Joan de veritat?

—És en Joel Joan de veritat.

—Fa d'ell mateix?

—Sí.

—Val.

—Sí, però no et confonguis. És en Joel Joan fent de Joel Joan actuant en una pel·li de detectius. Vull dir que ha d'actuar. No es limitarà a passejar i xerrar com si res. Però ningú pot fer de Joel Joan, només ell.

—Hmm.

—Què vol dir «hmm»?

—Que en Joel sempre porta problemes. No acaba de caure bé a la Corporació. No és el tio més fàcil del món. Es barallarà amb l'equip, etcètera.

—Collonades. He treballat amb ell. El vaig dirigir en aquell capítol i era de puta mare, atent i simpàtic.

—Era *un* capítol. El tio més fill de puta del món també pot ser atent i simpàtic durant el ro-

datge d'un sol capítol. Però estem parlant de sis o set setmanes de rodatge.

—El paper només el pot fer ell. Això és in-negociable.

—Cap problema. Només et dic que potser hauries de tenir la ment més oberta. Fer-te una llista de possibles candidats. En Tarantino també ho fa: sempre té una llista de quatre o cinc opcions per a cada paper. No t'agradava tant, en Tarantino?

—No el suportó.

—Segur? No em vas dir que era el teu ídol?

—Tarkovski.

—No em sona. Però és igual. No et tanquis portes, perquè si la Corporació posa la pasta pot-ser et diuen que el protagonista ha de ser algun nano jove d'aquests que ho estan petant fort. I jo crec que en aquests casos cedir és important. No ho vegis com una derrota.

—No penso cedir.

—Molt bé. No he dit res. Un brindis. Per la nova pel·lícula de Kilian Prats. Té títol, per cert?

—Es diu *Pel·lícula de detectius*.

—No, de veritat.

—*Pel·lícula de detectius*.

—Estàs com una cabra.